

15 Απριλίου, 1994

[ΠΙΚΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ/στές]

DEREK KNELL,

Εφεσείων,

v.

ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5729)

5 Αμελής οδήγηση κατά παράβαση των άρθρων 8 και 19 του περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμου του 1972 (Ν 86/72) — Απόφραξη πορείας επερχομένου αυτοκινήτου από τον εφεσείοντα στην προσπάθειά του να παρακάμψει τούβλο που βρισκόταν στη μέση του δρόμου — Αποτέλεσε τη γενεσιουργό αιτία της σύγκρουσης — Η διαπίστωση της ευθύνης για αμελή οδήγηση ισχύει στον ίδιο βαθμό και έκταση τόσο σε πολιτική όσο και σε ποινική υπόθεση.

10 Οδήγηση χωρίς τη δέουσα προσοχή και φροντίδα — Σε τι συνίστατο η έλλειψη προσοχής και φροντίδας.

Ποινική Δικονομία — Κλήση κατηγορουμένου σε υπεράσπιση όταν τεκμηριωθεί εκ πρώτης όψεως υπόθεση — Εφαρμοστέες νομικές αρχές.

Απόδειξη — Πραγματική μαρτυρία — Ποιά η σπουδαιότητά της.

15 Η σύγκρουση έγινε στον αγροτικό δρόμο Ξερού - Κελοκεδάρων στην Επαρχία Πάφου. Ο εφεσείων στην προσπάθειά του να παρακάμψει τούβλο που βρισκόταν στη μέση του δρόμου, πλαγιοδρόμησε προς τα δεξιά και στη συνέχεια έστριψε διαγώνια στην αντίθετη κατεύθυνση στην προσπάθειά του να επαναφέρει το όχημά του στην κανονική του πορεία. Πριν την ολοκλήρωση της προσπάθειάς του το αυτοκίνητό του συγκρούστηκε με το όχημα του παραπονομένου που ερχόταν από την αντίθετη κατεύθυνση.

20 Το πρωτόδικο Δικαστήριο μετά από αξιολόγηση της μαρτυρίας έκρινε τον εφεσείοντα αμελή και τον καταδίκασε για το αδίκημα της οδήγησης χωρίς τη δέουσα προσοχή και φροντίδα.

Λόγοι έφεσης:

1. Η απόφαση του Δικαστηρίου να καλέσει τον εφεσείοντα σε

απολογία ήταν εσφαλμένη.

2. Τα ευρήματα του Δικαστηρίου ήταν ακροσφαλή.

3. Έγινε πλημμελής διερεύνηση της υπόθεσης από τις αστυνομικές Αρχές λόγω παράλειψής τους να λάβουν καταθέσεις από αλλοδαπούς επιβάτες οι οποίοι επέβαιναν στο όχημα του εφεσεύοντα οι 5
οποίοι αργότερα εγκατέλειψαν την χώρα, και

4. Οι αστυνομικές Αρχές παρέλειψαν να λάβουν κατάθεση από τον συνεπιβάτη του παραπονουμένου.

Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την έφεση και αποφάνθηκε 10
ότι:

1. Η απόφαση του Δικαστηρίου να μην καλέσει τον κατηγορούμενο σε απολογία δικαιολογείται μόνο όταν η μαρτυρία της Κατηγορούσας Αρχής είναι τόσο αντινομική που κανένα Δικαστήριο δεν θα μπορούσε να βασίσει σ' αυτή την καταδίκη του κατηγορουμένου, κάτι που δεν συνέβηκε στην παρούσα περίπτωση. 15

2. Η απόφραξη της πορείας επερχομένου οχήματος καθιστά εξ αντικειμένου την αμέλεια του προσώπου το οποίο παρεμβαίνει, τη γενεσιουργό αιτία της σύγκρουσης.

3. Η πραγματική μαρτυρία που έχει την ίδια αξία σε πολιτικές και ποινικές υποθέσεις συνιστά σταθερό οδηγό για τον καθορισμό των γεγονότων που προκάλεσαν το δυστύχημα και γνώμονα για την κρίση τόσο της αξιοπιστίας των μαρτύρων όσο και της ακρίβειας του περιεχομένου της μαρτυρίας τους. Η εκδοχή του παραπονουμένου ως προς τα ουσιώδη γεγονότα ενισχυόταν από την 20
πραγματική μαρτυρία. 25

4. Δεν κατατέθηκε οτιδήποτε που να καταδεικνύει ότι η μη λήψη καταθέσεων από τα προαναφερθέντα άτομα απέβλεπε στην παρασιώπηση οποιουδήποτε γεγονότος.

5. Ορθά κρίθηκε ένοχος ο εφεσεύων, λόγω του ότι η ύπαρξη του τούβλου στη μέση του δρόμου ήταν ορατή από τέτοια απόσταση που του επέτρεπε είτε να το παραιάμψει χρησιμοποιώντας μερικώς το χρησιμοποιήσιμο κράσπεδο ή να ακινητοποιήσει το όχημά του μέχρις ότου περάσει το επερχόμενο αυτοκίνητο. 30

Η έφεση απορρίπτεται.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν: 35

Γενικός Εισαγγελέας v Χριστοδούλου (1990) 2 Α.Α.Δ. 133·

Νικολαΐδης κ.α. v Κλεοβούλου. (1992) 1 Α.Α.Δ. 422·

Ioannides v Kyriakou (1988) 1 C.L.R. 639·

Haloumias v The Police (1970) 2 C.L.R. 154·

Adamis & Another v Eracleous (1982) 1 C.L.R. 746·

Meshiou v Eleftheriou (1982) 1 C.L.R. 486·

Charalambous & Another v Kaifas (1986) 1 C.L.R. 278·

5 *Teklima Ltd v A. P. Lanitis Ltd & Another* (1987) 1 C.L.R. 614·

Ευαγγέλου v Γιαννακού. (1992) 1 Α.Α.Δ. 1243.

Έφεση εναντίον Καταδίκης.

Έφεση εναντίον της καταδίκης από τον Derek Knell ο οποίος βρέθηκε ένοχος στις 16 Δεκεμβρίου, 1992 από το
10 Επαρχιακό Δικαστήριο Πάφου (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 542/92) στην κατηγορία αμελούς οδήγησης κατά παράβαση των άρθρων 8 και 19 του Περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμου, 1972 (Νόμος 86/72) και καταδικάστηκε από τον Χαραλάμπους, Ε.Δ. να
15 πληρώσει £60.- πρόστιμο και £30.- έξοδα.

A. Μυριάνθης, για τον εφεσείοντα.

Γ. Παπαϊωάννου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για την εφεσίβλητη.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα
20 δώσει ο Δικαστής Γ. Μ. Πικής.

ΠΙΚΗΣ, Δ. : Η έφεση στρέφεται ενάντια στην καταδίκη του εφεσείοντα για αμελή οδήγηση, κατά παράβαση των προνοιών των Άρθρων 8 και 19 του περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμου του 1972 (N 86/
25 72). Τα γεγονότα που στοιχειοθετούν την κατηγορία προκύπτουν από τη σύγκρουση μεταξύ του οχήματος του εφεσείοντα και του οχήματος του παραπονουμένου στον αγροτικό δρόμο Ξερού - Κελοκεδάρων στην επαρχία Πάφου. Το Δικαστήριο έκρινε, μετά από αξιολόγηση της
30 μαρτυρίας, ότι γενεσιουργό αιτία για τη σύγκρουση αποτέλεσε η πλημμελής οδήγηση του εφεσείοντα ο οποίος

στην προσπάθειά του να παρακάμψει τούβλο (προφανώς μεγάλο) που βρισκόταν στη μέση του δρόμου, πλαγιοδρομήσε προς τα δεξιά και στη συνέχεια έστριψε διαγώνια στην αντίθετη κατεύθυνση στην προσπάθειά του να επαναφέρει το όχημά του στην αριστερή πλευρά του δρόμου. 5
 Πριν ολοκληρώσει την προσπάθειά του, το αυτοκίνητό του συγκρούστηκε με το όχημα του παραπονούμενου που ερχόταν από την αντίθετη κατεύθυνση, την παρουσία του οποίου ο εφεσείων παρέβλεψε ή αγνόησε. Στην προσπάθειά του να αποφύγει τη σύγκρουση με το επερχόμενο 10
 όχημα που έφραξε την πορεία του, ο παραπονούμενος έστριψε στα δεξιά χωρίς όμως ν' αποτρέψει τη σύγκρουση, καθόσον και ο εφεσείων είχε στο μεταξύ στρίψει στην ίδια κατεύθυνση, καθιστώντας τη σύγκρουση αναπόφευκτη. 15
 Υπό το πρίσμα αυτών των ευρημάτων το Δικαστήριο έκρινε τον εφεσείοντα αμελή και τον καταδίκασε για το αδίκημα της οδήγησης χωρίς τη δέουσα προσοχή και φροντίδα. Η έλλειψη προσοχής και φροντίδας συνίστατο στην παράλειψη του εφεσείοντα να εκπληρώσει το καθήκον του προς τον εφεσίβλητο και ν' αποφύγει προβλεπτές ενέργειες που θα έθεταν σε κίνδυνο την ασφάλειά του και εκείνη της περιουσίας του. Η ύπαρξη του τούβλου στη μέση του δρόμου ήταν ορατή από τέτοια απόσταση που επέτρεπε στον εφεσείοντα, όπως έκρινε το Δικαστήριο, είτε να το παρακάμψει χρησιμοποιώντας εν μέρει το χρησιμοποιήσιμο κράσπεδο ή να ακινητοποιήσει το όχημά του μέχρις ότου περάσει το επερχόμενο αυτοκίνητο του παραπονούμενου. 25

Ο πρώτος λόγος για τον οποίο προσβάλλεται η καταδίκη του εφεσείοντα, εντοπίζεται στην εσφαλμένη απόφαση 30 του Δικαστηρίου να προβεί στην κλήση του εφεσείοντα σε απολογία. Το Δικαστήριο απέρριψε εισήγηση του δικηγόρου του εφεσείοντα ότι η προσαχθείσα μαρτυρία δεν είχε στοιχειοθετήσει εκ πρώτης όψεως υπόθεση.

Είναι η θέση του εφεσείοντα ότι η μαρτυρία του παραπονούμενου ήταν τόσο αναξιόπιστη και ότι παρουσίαζε αδυναμίες που έτειναν να εκμηδενίσουν την υπόστασή της. Κάτω από εκείνες τις συνθήκες, η μαρτυρία του δεν 35

- μπορούσε να αποτελέσει τη βάση για τη θεμελίωση εκ πρώτης όψεως υπόθεσης. Όπως επισημάναμε στη *Γενικός Εισαγγελέας v. Χριστοδούλου* (1990) 2 Α.Α.Δ. 133, μόνο όπου "η μαρτυρία για την Κατηγορούσα Αρχή είναι τόσο
- 5 αντινομική ή στερείται πειστικότητας σε βαθμό που κανένα λογικό δικαστήριο δεν θα μπορούσε να βασίσει σ' αυτή την καταδίκη του κατηγορουμένου" δικαιολογείται η απόρριψη της κατηγορίας σ' εκείνο το στάδιο της διαδικασίας: Βλ. επίσης PRACTICE NOTE - 1962, 1 All E.R. 448.
- 10 Στην προκείμενη περίπτωση η μαρτυρία του παραπονουμένου όχι μόνο δεν είχε τρωθεί σε βαθμό που να μπορεί να κριθεί εξ αντικειμένου αναξιόπιστη αλλά αυτή είχε ενισχυθεί ουσιωδώς από την πραγματική μαρτυρία την οποία εντόπισε ο ανακριτής κατά τη διερεύνηση του δυστυχήματος και την αναπαρήγαγε στο σχέδιο που κατατέθηκε στο Δικαστήριο. Η μαρτυρία αυτή συνίστατο στα αποτυπώματα που άφησαν οι τροχοί του αυτοκινήτου του εφεσεύοντα τα οποία ιχνηλατούσαν την πορεία του πριν τη σύγκρουση. Ο ισχυρισμός του παραπονουμένου ότι ο
- 15 εφεσεύων είχε φράξει την πορεία του και για το λόγο αυτό αναγκάστηκε, στην προσπάθειά του να αποφύγει τη σύγκρουση, να κατευθυνθεί στη δεξιά πλευρά του δρόμου με κατεύθυνση την πορεία του, ενισχύεται ουσιωδώς από την πραγματική μαρτυρία.
- 20
- 25 Η κλήση του εφεσεύοντα σε απολογία ήταν αναπόφευκτη· επομένως ο πρώτος λόγος της έφεσης απορρίπτεται.

Οι άλλοι λόγοι της έφεσης αφορούν -

- (α) Τα ευρήματα του πρωτόδικου Δικαστηρίου για τα διαδραματισθέντα που προσβάλλονται ως ακροσφαλή, κυρίως λόγω ανακριβειών στη μαρτυρία του παραπονουμένου ως προς τις αποστάσεις σε σχέση με την ορατότητα και,
- 30
- (β) λόγω πλημμελούς διερεύνησης της υπόθεσης συνισταμένης στην παράλειψη των αστυνομικών Αρχών να λάβουν καταθέσεις από τους αλλοδαπούς επιβάτες που επέβαιναν στο όχημα του εφεσεύοντα, οι οποίοι εγκατέλει-
- 35

ψαν αργότερα τη χώρα και, ακόμα,

(γ) την παράλειψη των αστυνομικών Αρχών να λάβουν κατάθεση από το συνεπιβάτη, τον αδελφό του παραπονουμένου.

Το Δικαστήριο απέρριψε την εισήγηση για έλλειψη αμε- 5
ροληψίας στη διερεύνηση ή την παρουσίαση της υπόθεσης
στο Δικαστήριο. Δεν κατατέθηκε οτιδήποτε που να κατα-
δεικνύει ότι η μη λήψη καταθέσεων από τα προαναφερθέντα άτομα απέβλεπε στην παρασιώπηση οποιουδήποτε γε-
γονότος. Η πραγματική μαρτυρία, εξάλλου, έτεινε να 10
διαφωτίσει ως προς τα ουσιώδη γεγονότα της υπόθεσης
για το σημείο σύγκρουσης και την πορεία των οχημάτων
πριν συγκρουστούν.

Όπως επισημίναμε στη *Νικολαΐδης κ.α. ν. Κλεοβού- 5*
λου (1992) 1 A.A.Δ. 422, απόφραξη της πορείας επερχόμε- 15
νου οχήματος καθιστά εξ αντικειμένου την αμέλεια του
προσώπου το οποίο παρεμβαίνει, τη γενεσιουργό αιτία
της σύγκρουσης. Οι διαπιστώσεις που έγιναν στην πιο
πάνω πολιτική έφεση ισχύουν στον ίδιο βαθμό και έκταση
και ως προς τη διαπίστωση της ευθύνης για αμελή οδήγη- 20
ση και σε ποινική υπόθεση. Η πραγματική μαρτυρία, εξάλ-
λου, όπως έχει κατ' επανάληψη τονισθεί, συνιστά σταθερό
οδηγό για την ιχνηλάτηση των περιστατικών του δυστυχή-
ματος και γνώμονα για την κρίση τόσο της αξιοπιστίας 25
των μαρτύρων όσο και της ακρίβειας του περιεχομένου
της μαρτυρίας. Όχι σπάνια, η αναστάτωση που επιφέρει
στους οδηγούς η σύγκρουση οχημάτων, προκαλεί σύγχυση
ως προς τα διαδραματιζόμενα με επακόλουθο ενίοτε ανα-
κρίβειες στη μαρτυρία τους. Είναι γι αυτό που η πραγμα- 30
τική μαρτυρία παρέχει αμετακίνητη βάση για την αξιολό-
γηση των μαρτύρων και την εξαγωγή των αναγκαίων
συμπερασμάτων για τα διαδραματισθέντα: Βλ. *Ioannides*
v. Kyriacou (1988) 1 C.L.R. 639; *Georghios Prodromou*
Haloumias v. Police (1970) 2 C.L.R. 154; *Meshiou v.*
Eleftheriou (1982) 1 C.L.R. 486; *Adamis & Another v.* 35
Eracleous (1982) 1 C.L.R. 746; *Charalambous & Another v.*
Kaifas (1986) 1 C.L.R. 278; *Tekliima Ltd. v. A. P. Lanitis*

Ltd. and Another (1987) 1 C.L.R. 614 και *Ευαγγέλου v. Γιαννακού* (1992) 1 Α.Α.Δ. 1243.

- 5 Η αξία της πραγματικής μαρτυρίας είναι η ίδια σε πολιτικές και ποινικές υποθέσεις. Και στις δύο περιπτώσεις αποτυπώνει γεγονότα που αποτελούν οδηγό για την κρίση της αξιοπιστίας των μαρτύρων και την ακρίβεια της μαρτυρίας τους. Η ανακρίβεια στη μαρτυρία του εφεσείοντα για την απόσταση της ορατότητας δεν υποδηλώνει αναξιόπιστία και εύλογα μπορεί να αποδοθεί σε εσφαλμένη εκτί-
- 10 μηση. Ως προς τα ουσιώδη γεγονότα, η εκδοχή του παραπονουμένου ενισχυόταν από την πραγματική μαρτυρία.

Δε διαπιστώνουμε οποιοδήποτε λόγο που να δικαιολογεί την επέμβασή μας με την ετυμηγορία του Δικαστηρίου.

Η έφεση απορρίπτεται.